

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa so kóždy kobotu w Smolerjez knihcizishezerni w Budyschinje a je tam ja schtwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

14. njedźela po swjatej Trojizy.

Lut. 17, 11—19.

Wuhojenje tych 10 wužadnych, schto naš wone wuczi?

1. Nusa wuczi drje prošnjecž,
2. wuczi naš tež wupomhanje so džakowacž?

1. Jesuś je na puczu do Jerusalema. Tam setkachu jeho džekaczo wužadni mužojo. Šrudna bě to khoroscž. Čzi khoru běchu kaž wokolo krodzaze čžela; woni pschi žiwym čžele huijachu, jedyn staw po druhim by wotpadnył. A temu běšče ta khoroscž jara natyłowaza. Duž běchu čzi khoru s čžlowškeho towarštwu wustorczeni. Wužadny mandželski dyrbjesche wopušcžicž mandželsku, džeczo staršcheju. Wontach psched městom běchu kžžžki sa wužadnych. W tutej wulkej nusy čzi wužadni klyšcha, so so Jesuś bliži. Woni přjedy njejsku lěpschi byli hacž tón drugi židowski lud a njejsku so sa tym Šbóžnikom prascheli; ale nětko, hdyž čžlowjekojó jim pomhacž njemóža, hdyž kamo wscho bohatstwo jich nusy wotwobrocžicž njemóže, so woni na Šbóžnika wobrocža. Nusa wuczi prošnjecž, woni wołaja: „Jesu, luby mištrje, šmil so nad nami!“ Tak je tež mjes nami. Šdyž kšchiz pschindže, hdyž čžlowjekojó šebi kami pomhacž njemóža, potom čžlowjek wě, hdyž Anjes Jesuś byndli, a tón, kiž jeho dawno wjazy setkał njeje, jeho potom pyta. Někotry lohko-smyšleny mlodženz, kotryž so we šwójich šwětnych wjekelach na teho Anjesa depomnil njeje, jeho pyta w nutrnej próstwjje, hdyž tón Anjes jeho na čžžžke khoroložo položi a wón je we šmjertnym strasche.

Někotra macž, kotraž běšče so do šwěta čžahnyčž dala, je nawukła, pschi ložu šwojeho šmjercž khoroho džěšcža k temu Anjesej so wołacž a prošnjecž. A so so w šrudobje k temu Anjesej wołasch, tebi nihto njewobara, pschetož tón Anjes je kham prajil: „Wołaj so ke mni w čžasju nusy!“ Ale ty nješmjesch byčž kaž čžžčanž, kotryž jenož k temu Anjesej pschindže w čžasju nusy. Ty nješmjesch byčž kaž tamny lěni kšchescžijan, kotryž ma šwoje špěwarške žyłe lěto w komorje ležo a jo potom wošnje na wječžoru, hdyž čžžžke hrimanje wysche jeho doma steji. Ty nješmjesch byčž kaž kóžžnik, kotryž šwoje modletške knihi jenož potom se šwojeho kšfera wošnje, hdyž so wyšoke žolmy šbėhaja a kóžž tam a jow khabla. Čzi wužadni prošcha wo šmilnosčž a tón Anjes jich modlitwu wušklyšchi. Šako čzi džekaczo k měšchnikam pschindžechu, běchu woni wucžiščeni. Nusa běšče jich wucžila prošnjecž, tón Anjes jich wušklyšcha, ale

2. wuczi wušklyščenje próstwy tež so džakowacž? Džewječž wustrowjennyh so wjazy njepokaze, jedyn jenicžki je džakowny. Še to pola naš lěpje? Na tu licžbu khamu so njetrjeba wadžnosčž položicž. Ale dajcže temu Anjesej Jesuśej k nam štipicž a prajicž: „Čžlowjecze, kak hušto šym ja tebi derje čžinil wot twojeho naroda hacž k dženkšnišchemu dnju a kšto běšče twój džak?“ Ššchēs 200 dnjom šmy hižom šašo w tutym lěcže měli, ale šmy my je s džakowanjom šapocželi a škóncžili? Wny šmy pschēs 30 njedželow měli, kaste žohnowanje je tón Anjes na naš wuškypowal, ale šmy tež my jemu na njedželi džakny wopor pschinklyšči?

Spominaj na czaſy nuſy a ty žaneho wupucza njewidžeſche, a wón tebi wupomha; by pať ſo jemu tež džaťowať, abo by tež cziwiť, kať czi dźewjeczo, kotsiť pomoz ſ jeho ruki wſachu a potom ſaſo na njeho ſabuchy? „Gdze ſu czi dźewjeczo?“ ſo tón Anjeſ praſcha; „njeje ſo žadny wjazy namaťať, ſo by ſo wróćiť a Bohu czeſcť dať?“ Tole ſłowo a praſchenje Anjeſowe ſo tať maľo wobledźbuje; njekłyſchimy pať ſ teho ſłowa tu wulku ból, kotraž ſ Anjeſoweje wutrobny pſcheſ tole ſłowo klinczi, a tón poroť, kotryž naſ ſ jeho rta trjechi? Dobry wěrjazy kſcheſczijan jun-króć wupraji: Dwěmaj wězomaj mamy ſo dźiwacź: ſ přenja njepſcheſtawazej njedžaťownoſczi pſchi wobſtajnej luboſczi Bożej, ſ druha njepſcheſtawazej luboſczi Bożej pſchi wobſtajnej cźłowſkej njedžaťownoſczi. Niź kať by Bóh naſcheho džaťa potriebať, ale my jeho potriebamy, ſo by ſchumiť pſcheſ naſchu wutrobu kať cziſta reka a ju pſchezo nowu a czerſtwu ſdzeržať a ju pſchezo ſaſo ſ Bohu wjedť. Próſtwa je ta jena ruka wěrny, ſ kotrejž teho Anjeſa ſapſchinnjemy, džať ta druha, a ſ woběmaj rukomaj dze Bóh wſchědnje dźeržany bycź. Ale kajke ſu naſche modlitwy? Wjele proſchenja a ſtorženja, ale kať maľo džaťowanja! A tola je džať wutrobny najrjeńſchi ſynt. Naſche ſłowo njech je, kotrejž naſ wodźi: Wopruj Bohu džať a ſapłać Najwſchſchemu ſwoje ſluby. Hamjeń.

Sroſny!

(Spitta.)

Głóſ: Ach, poruć Bohu ſwěru —
Ach, cźłowjeť ma tu czaſy,
Niź njeroſnymi wſchě;
Je Boha nam'kať ſaſy,
Wſcho duſcha ſpóſnacź wě.
Gdyž, Anježe, prawdy kraſnoſcź
Wón twoju wohlada,
Dha doſtať je tu jaſnoſcź,
Niź w bludze požada.

Šchtož tebe ſwěru žada,
Eso ſ tobu ſwěruje,
Do twojoh' ſwěťka hlada,
Dha ſam ſo jeſnaje.
Wón widźi ſwoju niſkoſcź
Na twojej wulkoſczi,
A ſwoju nahu hrěchnoſcź
Na twojej ſwjatoſczi.

D to je wulka hnada,
Niź něť tež ſhwalu ja.
Ach, na wutrobu pada
Mi moja hroſnoſcź wſcha,
Gdyž hrěchow wodarja
We tebi póſnawam,
Tež ſa mnje pućowarja
Kraj wótzny widžu tam.

Šchto, Božo, pobrachuje
Mi, gdyž wſcho ſticzujeſch?
Šchto mje ſchće pſchemozuje,
Gdyž mje tať lubujeſch,
So by mi hižom wodať
Dla Khrysta wopora,
Prjed' hać běch ſo czi podať
A roſkať hrěchow dla!

Braj, dyrbju dha něť wyſtać,
So mje by lubowať?
Braj, dyrbju ſo ſať' roſtać,
So bym cze roſhněwať?
Ty woboje chzeſch měczi:
So ſpóſnať kłodobu
A ſ twojej mozu w ſwěczi
Bych ſchol puć ſ žiwjenju.

Měj džať, ſo nam'kať tebe,
A duſchu ſroſnymju,
A póſnať bym ſam ſebje
Bo wſchěłkim bėdženju.
Duž ſhwalu twoju ſwěru,
Gdyž hladam ſ njebeſam
A ſ pokutu a ſ wěru
Eso prawje wuplaťam.

Suriy Bróſť.

Maſch-li Boha, dha maſch wſcho.

Ma brjoſy reki Majn ſteji w luboſnej krajnje ſtary kamjeńny pomnik, na kotrymž je klecžata žónſta pſchēdſtajena, kiť ſ wěrjazej nadziju ſ njebeſkej pruſy, mróćele nad jejnej głowu pſcheľamazej, ſhladuje. Wo tymle ſtarym pomniku ſo w jeho wokolnoſczi powjeda, ſo je něhdy jena židowſka holcźka, dźowka bohateju ſtarſheju, pſcheſ Božu hnadu Jeſom Khrysta namaťať, a ſo bėſche Ebóžnik hluboku luboſcź ſ njemu do wutrobny tehole dźeſcza ſaſchēpiti. Kruta wola knjeźnicźki drje bėſche, do kſcheſczijanſtwa ſaſtupicź a Wumozniťa je ſłowom a ſtutkom ſjawnje wuſnawacź; kajki dōit pať mējeſche potom docžatać? D wona to derje wje-dziſche: wotnamrėwſtwa a jaſtorczenje je ſtrony ſwojich bohathch pſchuwuſnych bėſche jej potom wēſte.

Duž ſo wona je ſwojej wutrobu bėdžeſche — doľhi, doľhi czaſ; njebėſche dže to jeno czaſne kublo, kotrehož mējeſche ſo ſdawacź; wjedziſche dže wona, ſo jejna kroćel jejneju ſtarſheju hać do ſmjercze ſrudzi, — ſo jejny nan do procha padnje, tu ſtoržbu wuwolajzy: „ſlabod, ſlabod! Kraſnoſcź je precź wot mojego domu!“ haj, ſo ju ſnano w ſurowym hněwje ſaklije. W tychle dnjach bėdženja wona něhdy na tamnym mēſtnje pſchēbywaſche, hdžež ſo dženſa tón pomnik poſbēha. S bolocziweje wutrobu na ſwojej tolenje padnywſchi, wona te ſtyſkapolne ſłowa do lėſneje ſamoty wuwoka: „D ſhubju-li ſwojeju ſtarſheju, ſchto ſmėju potom?“

Ma to ſwěťka pruha cžėmne nōzne mróćele roſdžėli, kotrejž bėchu ſo nad lėſom wupſcheſtrejeke, a głóſ w miľnych ſyntach troſchta ſ tyſchenej rjekny: „Potom ſmėjeſch Boha, a maſch-li teho, dha maſch wſcho!“

Duž ſo ta židowſka holcźka poſbēze; — wona bėſche něťko polnu jaſnoſcź a doſpolny roſkud dobyťa! S tym wſchitko wopuſchcziwſchi, ſchtož mējeſche, wona ſwoje žiwjenje něťko Anjeſej Jeſom Khrystej poſwjeczi. Wjeńny lud nad Majnom ſwoje jednore powjedańcźko ſ tymi ſłowami ſkōncza: „Kſcheſczijanſka luboſcź je ſo w bohatej mērje nad tutej woſamocženej ſmilila.“

Jeſuſ Khrystuſ pať do wėcžnoſcze tōnſamny woſtanye, kiť wón wczera bė a dženſa je. Jeho ſłowo: „Maſch-li mje, potom maſch Boha, wujednaneho Boha, a ſ nim wſchitko!“ hać do ſkōncženja wſchēch wėzow plaćzi.

Čehodla pať bu tamna ſtara majnſka powjeſcź tudy powjedana? — Tež my ſmy jara huſto do wobſtejnoſcžow žiwjenja wodženi, hdžež reka: Wuſwol mjeſ Bohom a ſwětom! Potom njech tež nam to ſłowo napominajo klinczi: „Maſch-li Boha, dha maſch wſcho!“ Sawėrnje, — a je-li to tež ſnano haťle na

fónzu nascheho běha — my potom pónajemy, kať sbóžnje so to
mrtuje, Šhrysta dla šwět parowacž a horjo nošycž.

Po žnjach.

Nětk hona, pola próbdne šu
A bróžnje pjelnjene;
Duž šhwalmu Boha s wutrobu
Sa dary šchžedriwe.

Wón šwoju ruku wotewri
A wschědny šhlěb nam da;
Tež stworjenja wschě našycži,
Šim žiwnošcž podawa.

Nětk šhromadžena pod tšěchu
Se Boža wobrada;
Daj Bóh, so s džaknej wutrobu
Šu nasch rót wužiwa.

Ach, junu pschińdže dawat žnjow
Tež w šmjertnej hodžinje
A rjeknje: Nětko pschinješ jow,
Šchtož mój šyw nješesche!

Duž prosch, so Boži wušyw tu
By šhadžak, rostl a kčžek
A ty ja bróžen njebjesku
By polne šnopy měl!

K. A. Fiedler.

Rak so džakujesch?

Dženša běšche wicžny džek. Wjěšni ludžo šwoje bohate
žnjeńške wušytki do města pschijowjeschu. Tónle je šwoje žito
pschedal, tamón šwój šfót, druhu džěl bėrnow. Šbódnny dobytk bu
šczinjeny, rjany pjenjes do kapšy tynjeny.

Domoj šo šhwata, ale — aw jaw! tak někotry je na dom-
pucžu wjele bóle wobczěženy dnžli prjedy. Žentnať hrěcha wón
šobu domoj nješe. Wón šo na šwojim šydle tam a šem šhabka kaž
drėmotka. Šeho woczi stej blusej, jeho šmyšky šu šczėmnjene. Pať
šem pať tam wón šwój wós wodži — jón pschi šamym do hriebje
šwrocžiwšchi. Džš a džš tež w špěšnym šfoku do přėdka dže. Nje-
pschestajnje wón se šurowjenjom a šelenjom do šonjom šchwika.
Wbohaj šonjej! Abo hišchcže lėpje: Wbohi cžłowjek!

Se to cžłowjek, šchescžijanski cžłowjek? abo běšche to hubjeny
wotrocžk šwojeho hrěcha, njewólnik šwojeho njepocžinka, kotryž
s wohidnym wopikštwom šebje šameho poniža — poniža pod
njerosomne šfocžo?

Běšche to tón džak ja dobrocziweho hnadneho daricžela žnjow,
to tón džak ja te bohate, nješafžuzene žnjeńške dary? — Šdžeha
šu cži džewjecžo? — Šeno jedyn, jeno tu a tam jedyn, kiž
šo woprwdže wróczi a dawu Bohu cžesčž!

F.

Pišna pruha.

Šjedrich Šylem I., tónle šhutny, kruty wojeřski kral, kiž
pať běšche jako wėrjazy šchescžijan ja wschěch šwojich poddanow
wutrobnje miłosčžiwny, w lėcznym cžaku wošebje rad na šwojim
honitnym hrodže „Königsmusterhausen“ pschewywasche. Tam wón
jedyn džek šnateho šaložerja Šallisteje šyrotownje, Augusta Šer-
manna Šranku, w audienzy pschija. Dokladnje šo kral ja žylej

šlawišnu nastacžza tehdy hižom šlawjeneje šyrotownje wobhonjo-
wasche, šo pschi tym tak prawje s wutrobny šadowawšchi nad džim-
nymmi pucžemi, kotrež běšche Bóh tuteho šwojeho šwėrneho wotrocžka
wodžik. Šo šhwili kral Šranku namoľwjesche, so čžyl jemu šlėdo-
wacž, a wjedžišche jeho do přynzownyh pschewytkow, hđžež jemu
džewjecžlėtneho šronpřynza — pošdžišcho Šjedrich Wulki —
pschewstaji.

Kral, šo na maleho přynza wobrocžiwšchi, džesche: „Šlej,
Šryza, to je tón muž, kotryž je wulki šfuk lubošcže šaložik, kiž bu
hižom ja mnohe džecži k wulkemu žohnowanju. Š nicžim — jeno
psches wėru a s dowėrenjom na Boha je jón wón šapocžak.
Mėrkuj šebi to!“

Šotom wón pošracžesche: „Nětko pošak tež Ty, šchtož Ty
móžesch, a napišch prawje rjenje tu šadu: Ššches wėru wy
šbóžnosčž doštanjecž!“

Šronpřynz to k špokojnosčži krala šczini a bu tuteje šwojeje
pišneje pruhi dla pošhwaleny.

Tónle pomnjecžahódnny kruch papjeru šo hišchcže nětkole
w Šarlinškim Šohenzollernškim Mušejju šhowa.

F.

Šsuche šchtomny.

Šwocžer pschi šwojim štable štejesche w cžichim rošpominanju
wšhofich šchwiznyh šchtomow psched šobu lėžazeho lėša. Duž bu
na jene dobo poš, tu hacž dotal cžicho šedžazy, njemėrnny. Šncžer-
šubler s bliššcžeje wšy, kotremuž hońtwa w tutym lėšu škuschesche,
s buschšwju pschistupi.

„Mó, mišchtrje Boscžijo“, wón šapocža, „njeje Šam cžak
dolži?“

„Na žane waschnje, hnadny knježe“, wocžer šnapschecžiw;
„ja runje jara šhutnje wo cžaku myšlach, a mi cžěžto na wutrobu
padže, so je wón tak krótki. Šlejčže, tamle je šchtom pošnamjenjeny,
kotryž ma šo pošrubacž, tamle hišchcže jedyn. Šohladačže po nimaj
horje: wjeřšchaj štaj šuchaj. Tak šo nětko tudy lėto wot lėta
šbónki pošchcžuju, a wot džepacž lėť šem bu lėš hižom šhėtro wu-
šwėtleny.“

„To mje jašnje na lėš mojeho žiwjenja dopomina. Kať
mnošy wot tch, s kotrymž šym wotrostl, hižom w šhlódněj šemi
wotpocžuju! A wot šnathch jedyn po druhim špacž dže na to
wulke wotwoľanje, pschi kotrymž je napschecžiwjenje pošdarmo. Kať
bóřny budže rjad na mni! Duž cžitam nětko pilnje w Šlowym
Šestamencže, tutym jenicžkim namřėwku, mi wot njeocžicžkeje
macžerje šawostajenym, a kotryž pošdla nohajzy pschewo w dnšfaku
pschi šebi nošchu. Šudrje je, šo na pošledne pucžowanje pschihoto-
wacž, knjes Amtmano!“

Šncžeršubler na to wjele prajicž njewjedžišche; ale wocžerjowa
rėcž bė jemu k wutrobje šchła. Wón psches lėš šracžesche a na
pošnamjenjene jėdle šedžbowasche. Na dwazecži jich nalicži. „Šwoja
macž“, wón pošmyšli, „je mi džek šonfirmacijje pošchnu bibliju
s wobrašami a šlotym řėšom darika, tež na přenje šopjeno napišala:
Š pilnemu wužowanju. Šola ja nješym wot mojich šchšudentškich
lėť šem wjazy do biblije pošhladať. Šwot dženkša čžzu ščždy wjecžor
psched doľožahicžom šlaw s Šloweho Šestamenta cžitacž.“

F.

Wuřud Božej prawdy.

Š bitwje pola Šehrbelina, w kotrež wulki šhurwjeřch Šjedrich
Šylem Šchwedow poš, bė šo mlódy wojak s mjenom Šandrij
Šošak se šwojej šhroblošcžu wušnamjenil. Wón mějesche wulke
šbože, so wšchšicheho šchwedškeho offiziera jateho wša. Ša šhroblošcž,
pschi teje škladnosčži wopokajanu, bu Šošak šjawnje pošhwaleny
a šhurwjeřch jeho do šwojeje gardy pschija. Do tuteho wotdželenja

bo jenož najrjeišči a najslužbnišči vojazy wubërachu. Š temu pschiündže, so mējachu thurwjerchowu gardistojo malo džëla, ale wjele nišdy. Wyšče teho šmëdžachu šo nadžecz, šo šo pošdžiščo na thurwjerchowych hrodach ša domownika abo hajnika postajichu.

Na wjeczor ras pschiündže Rošak š kraloweje straže. Wón š tešakom pod pažu š mišchtrej Mërczinkej džëšče, tudomnemu najwustojnišchemu brónjerskemu kowarjej w Barlinje. Tutón durbjesče jemu mažu škodu na tešaku wuporjedžicz. Mišchtr Mërczin mējesče nad mlodym, prostym čłowjekom, nad jeho powjedanjom a wašchnjom špodobanje. Wón šo š nim bliže špscheczeli a jeho na čzajczišče wopny pscheprošy. Rošak tele pscheprošenje rad pschija, dokelž šo jemu rosrëczowanje š pscheczelnwym starym derje lubjesče.

Hiščeže wjetšče špodobanje pak mējesče wón nad jeho jenicžkej džowku, lubošnej Marju. Młoda holza bëšče šo š woprëdka, hdyž zušy wojak pola nana pschëbhwasče, jenož bojasnje do jstwy šwëriča. Mišchtr Mërczin šam jejnu ledžblivosč na młodeho čłowjeka wobroczi, rëczjesče wo nim wospjet a jeho pschëzo š polnej wutrobu šhwalesče. Tak šo šta, šo Marija pschëzo čzajcziščo pschihadžesče, hdyž Rošak jejneho nana wopntomasče. Wona pilnje pschëdžesče abo šchijesče, hdyž šo mužej mjes šobu šabawjeschtaj, a pošluchasče š wošëbitym džëlbracžom, hdyž Rošak wo šwojej šlužbje pola thurwjerča abo wo wójnje, w kotrejž bëšče pschëczowo Schwëdam mužniwje wojowal, powjedasče.

Wutrobje młodeju čłowjekow šo pschëzo bóle a bóle š šëbi pschihilomasčtej. Duž Rošak ras na wjeczor šjawnje a šprawnje wo jejnu ruku prošesče. Marija š wješëlošču „haj“ praji š tym wumënjenjom, šo jejny nan pschëczowo jeju šjenocženju ničšo nima. Šprawny mišchtr, kotryž Rošaka hižom dawno kaž šwojeho šyna lubomasče, š radošču pschihwoljenje a žohnowanje š tutemu šwajškej wutrobow da.

To bëšče rjany, wješëly čzaš ša Rošaka. Wschitzy jeho towaršchojo a pschëczeljio jemu jeho šbože š zykej wutrobu popšchawachu. Wschitzy wschaf móžachu jeho derje čzëpicž dla jeho šwërneho a šjawného wašchnja. Tež thurwjerč, bjes kotrehož dowolnosče w tamnyh čzafach šo žadny gardist woženicz nješmëdžišče, bëšče š tym špokojom a šlubi, šo čže šëbi nëtšo čzim škerje na jeho šastaranje myšlicž.

Šenož jedyn bëšče w potajnosčji nad Rošakowym šbožom roššobjeny, bë to thurwjerčški trabant Rudolf. Wón bëšče šhrobly a šwajžny muž, kaž jemu to ničtò wotrež njemóžesče. We wójnje bëšče šo wón wospjet wušnamjenil, a dokelž bëšče šëbi tež w šlužbje pschëš porjad a pilnosč thurwjerchowu špokojnosč dobyl, mējesče wschu nadžiju na rucže powyššchenje a šastaranje. Šenož jeho towaršchojo „čzorneho Rudolfa“ šnješč nočžychu, kaž jemu dla jeho pošmurjeného napohlada a šamotného wašchnja rëfachu. Rudolf wješëkemu a dobročiwemu Rošakej, kotryž pola thurwjerča w dobrym šwëtle štejesče, hižom se šawišču njepošchëjesče. Šako pak šo nëtšo bliske hajništvo w Grunewaldže wupróšni, ša kotrymž bë Rudolf hižom dawno se žadostliwymaj woczomaj hladal, a thurwjerč hajništvo Rošakej pschëpoda, šo by tutón čzim škerje šwoju njewjestu mohł š wotšarjej wjesč, šo wón š hñëwom a njemdrošču pnyjesče. Wón hidžesče Rošaka, kotryž bë jemu nadžiju na dobre mēštno wšal, a wobšamny šo nad nim na hórke wašchnje wjecžicz.

Šajprjedy wón špnta, jemu jeho njewjestu wotwjesč. Šako thurwjerchowu šlužobnik wón lohko pschistup do domu mišchtra Mërczina dosta, kotryž jeho jako šhrobého wojaka čzëšesče. Nëtšo wón šapocža se wschëmi šrëdkami na šwój wotpohlad džëkacz. Šola bórny wón špšna, šo drje šo jemu to ženje radžicz njebudže. Marija drje bë napšchëčšo hoščej šwojeho nana pschëczelnima a tež

na jeho rëčže pošluchasče. Šola jako jeho plan šhudawšči jeho pschibliženje pnyty, šminy šo wona jeho napohlada a njepšchiündže do jstwy. Š tak durbjesče na pošled š „čzorny Rudolf“ špšnacž, šo pschëš nju šwoju wjecžiwosč špokojicz njemóže. Nëtšo wón, šo rošny, čzim bóle ša tym žedžesče, šak by šo mohł nad wobëmaj čłowjekomaj, wot njeho hidženymaj, wjecžicz a jeju šbože škashcz a šanicžicz.

Rošny a Marija niz najmješšče wo hrozžych wrotach, na njejnu jeju šboža a žiwjenja šo pošëhewasžych, njepnyšchtaj. Džen jeju šwajža šo pschëzo bóle pschibližomasče. Šopoldnju ras bëšchtaj wschelake wëžy na njón šupowaloj. Šrótki čzaš do teho bë šëbi Rošak wotšudu š tym šahnal, šo bë wrony šëlal, šchtož tehdy thurwjerchowu šlužobnikojo pschëde wschëm lubowachu. Nëtšo wón šwoju njewjestu do domu jejneho nana pschëwodžesče. Dokelž pak mējesče hiščeže we šlužbje nëšchto wobštaracz, šo wot njeje pschi pošlednim rözku hašy džëli. Bëšče šo hižom šacžmilo, šola šak čžëmno hiščeže njebë, šo by młoda holza nëšchto šrocželow hač do šwojeho wobhdlenja šama hič mohła. Šubaj šëbi wutrobne božemje prajeschtaj.

Na dobo Rošak wotre šaprašnjenje šašlyšča. Šastroženy šo wobrocžiwšči wuhlada, šak šo jeho njewjesta, na šmjercž šranjena, na šemju šwjesje. Wón hnydom š nej pschistoczi, šola šako čžyšče ju šbëhnyčž, bëšče wona hižom mormwa. Šordarška šulka bë derje mërjena była a bë wobhu holzu runje do wutrobny trjehiča.

Rošak bëšče wschön šprostnyeny se šróželemi a šrudobu, jako šwoju lubowanu njewjestu, kotraž bëšče šo šakle runje wot njeho štrowa a wješëla džëšila, mormu w rukomaj džëržesče. Na wołanje: „mordarštwu, mordarštwu!“ šbëžachu wobhdlerjo hašy w hromadu a wobšupachu młodeho muža. Wojazy tamnyh čzafow njemējachu najlëpschëje šwalby. Šadlawosče šžëczilëtneje wójny hiščeže šabnte njebëchu, a wjele š tych, šotšiz do wojakow džëchu, wjedžichu džiwje šjesbóžne žiwjenje. Šhromadženi mēšchčzenjo njedwëlowachu nad tym, šo je Rošak, kotryž wschaf šwoju šëlbu pschi šëbi nješëšče, mordar młodeje holzy. Tutón pak, kotryž bë wot štracha wschön pošluschenty a bjes wole, da šmërom ludžom wscho wokoło šëbje čžinicž a se šobu šapocžecz. Wón šo tež njepšëčesče, jako jeho wot lubowaneho čžëla wottoržechu a na šudništvo wjedžechu.

Šako šo š nim rošnjemdrjeni mēšchčzenjo šak wotšalichu, bëšče se šušodneje hašy wołanje šlyšchëcz, šo šu mordarja popadnyli a šajeli. Bëšče to „čzorny Rudolf“, kotrehož bëchu nëtšiti mužojo pschi čžëfanju šhrabnyli.

(Šschichodnje dale.)

Wschelake š bliska a š daloka.

— Šrudna powjesč wo šažnym minjenju knjesa wuczerja Rudolfa Sommera w Budyščinje je wutrobny našchëho šerbšchëho luda wobjimala. Šprawny, njepšróžniwy, nješëbicžny muž se šerbškej wutrobu bëšče našch Sommer. Tež našchemu njedžëlštemu šopjenu „Šomhaj Wöh“ je wón we šwojim čzašu blisko štejal a šëta dołho do njeho pišal. Duž džë tež našch hnyty džak ša nim do wëcznosče.

— Ša šararja w Šprejizach, hdyž mējesče šonšrocž šonšistorštwu prawo wobšadženja, je šo powołał knjes šarar Šejda, kotryž bëšče hač to teho čzajža š šararjom w Šschischowje pola Wššporfa.

— Šošwjecženje ewangëlškeje šhapalki w Šulowje, kotrež durbjesče šo w bližšchim thdženju mëcz, je šo wotštorčžilo, dokelž nowe byrgle, kotrež knjes Ššowa w Budyščinje twari, hiščeže dohotowane nješku.